

RICHARD SÂRBU
(Timi oara)

AFINIT ÎN DIALECTALE ISTROROMÂNE – MEGLENOROMÂNE

Afiniti lingvistice de cele mai diferite tipuri pot fi remarcate în toate compartimentele dialectelor istroromân i meglenoromân, ca urmare a unor evolu ii similare, a contactelor lingvistice i a surselor comune de împrumuturi, ca i, desigur, a fondului comun mo tenit. Printre elementele lexicale comune acestor dou dialecte suddun - rene se num r urm toarele:

– cuvinte de origine latin comune dialectelor în discu ie, care lipsesc în aromân : *altar, an er, an ileg, bo* „,boa e”, mr. *cu b* – ir. *co ub* ”cuib, mr. *pimint* – ir. *pemint, negru, nas* i multe altele;

– cuvinte de origine slav meridional (sârb , croat , macedonean);

– termeni din fondul vechi slav, comuni tuturor dialectelor române ti: *baba, neveasta etc.*

Privitor la numeroasele asem n ri lexicale existente, cunoscutul specialist în meglenoromân , academicianul Petar Atanasov, în Croa ia, într-o alocu iune la Jein, cu ocazia simpozionului din cadrul „Zilelor limbii jeienene sau vlahé” (sic!) (10–12 iulie 2009), coordonat de cercet toarea de origine croat Zvezdana Vrži , de la Universitatea din New-York, ne-a convins de ponderea considerabil a elementelor lexicale afine din cele dou idiomuri. Iat câteva dintre acestea: mr. *nu bári* – ir. *ân@urbá* „a se întâlni”; mr. *bârnivéc* (pl. *bârnivá*) – ir. *benevréke* „pantaloni”; mr. *r p* , *rçpa* – ir. *çrpa*, pl. *çrpe* „piatr ”, mr. – ir. *códru*, mr.-ir. *ntru, príng* , *prçng* , *díng* „de lâng ”, mr. *c rí/si/* „a se ag a, a prinde” – ir. *ca á* „a prinde”, mr. *culác* – ir. *colác* „covrig”, mr. *pá tiri (refl)* – ir. *pá te* „ a pa te” (în meglenoromân acest verb mai are i alte semnificatii „a se goni la taur”), mr. *cmæó, acmæó* – ir. *cmo, acmó* („acum”), mr. *stár* , *astár* –

ir. *astâra*, mr. *c t ri* – ir. *cavtâ*: *nu cât la míni – nu cavtâ la míre* „nu te uita la mine” (Atanasov 2002, p. 24). Exclusiv în meglenoromân și în istroromân întâlnim *dómnu* „Dumnezeu”. Cf. și toponime precum mr. *Códru Náltu*, *Códru Gol*, *Códru Lívir*, *Codrubár*, *Cádru de Brat* (brad) (Atanasov 1984, p. 484–486, 521–522). La aceste exemple mai pot fi adugate și împrumuturile comune din limbile slave, în special din limba sârbocroată, de exemplu: mr. *dósta* – ir. *dósta* „destul”, mr. *sfáca* – ir. *sáca* „fiecăre”: mr. *sfáca diminŭá*, *sfáca sŭár* – ir. *sáca damar a*, *sáca séra* „în fiecăre diminea”, „în fiecăre seară”, mr. *ístu*, *íst* – ir. *ístu*, *ísta* „acela i, aceea i”, mr., ir. *criv* „vinovat”, mr. *ístin* – ir. *†ístina* „adevăr”, mr. *mislíri* – ir. *mislí* „a gândi”, mr. *dŭád* – ir. *did* „bârâ” (scr. *djed*). De remarcat că în macedoneană corespondentul lui *sfáki* este *sekoj*, iar *dŭád* este redat prin *dedo*, ca și în bulgar: *Sfaca prim var si prid r iazu* – „În fiecăre prim var se refăcea iazul” (Atanasov 2002, p. 350)¹.

Asemenea similitudinii pot fi reperate atât în fonetismul acestor două idiomuri, cât și în morfosintaxa acestora. De pildă, evoluția africatăi dentale *d* la *z* este comună atât graiurilor meglenoromâne, cât și graiurilor istroromâne din ramura de sud: mr. *zíniri* „ginere”, *s-nzi* „sânge”, *pl-nzi* „plânge”, la *s*: mr. *fŭá i – fŭási* „făcu”. Cf. ir. *e tu pl̥nzi mus ta f ta?* Asemenea toare este și evoluția africatăi *dz* la *z* și a africatăi *dz* din româna comună, la *j*: mr. *za i* („zece”), *vez*; *joc*, *jos*, *jut* („ajut”, cu *aferez*). La fel, africatele *dz*, *dz*, p strate în elementele de origine latină și de origine slavă: mr. *fí ór*, *udés* „mămir” (cf. bulg. *udam*) – ir. *fe ór*, *me udés*.

În poziție finală sau înaintea articolului *-lu*, consoana *l* se pierde în istroromân (*câ, vi*), iar în meglenoromân trece în *l* (velar: *cat, vi -l*).

O altă particularitate ce apropie cele două dialecte este afereza: mr. *pr-pi*, ir. *própe* „aproape”; mr. *cupíriri*, ir. *cuperí* „acoperi”; mr. *jutári*, ir. *jutá*, mr. *tún Ŭa*; ir. *tún e*; mr. *scultári*, ir. *scutá*; mr. *tiptári*, ir. *teptá*; mr. *me udés*, ir. *me udés* „mămir” .a.

Din morfosintaxă, am menționat câteva afinități structurale, cum ar fi, de pildă, identitatea formantilor pentru persoana I a verbelor,

¹ Aici și în continuare exemplele și textele meglenoromâne sunt preluate din acest capitol, iar textele istroromâne au fost înregistrate de noi.

f r c final, ca în dacoromân , de ex. mr. *ranés/hranés*, *cupirés* („acop r”), *tlés* („omor”), *anc lz-s*, *ur-s*, *nmur s*; cf. ir. *cuhés* („fierb, g tesc”), *obârnés* (întorc”), *misles* („m gândesc”), *bives* („locuiesc”), *stares* („îmb trânesc”), *cosés*.

Frecvent se întâlnesc în ambele dialecte române ti forme verbale „de perfect inversat”, de ex. mr. *cântat-am* – ir. *cântât-am*; numai c în meglenoromân asemenea forme au un sens aparte, ca în turc , specializându-se „pentru a reda ac iuni la a c ror desf urare n-am fost martori oculari” (Atanasov 2002, p. 25–26); de exemplu: *vinit-a* „a venit, dar nu l-am v zut”, iar *vini* „a venit i l-am v zut”; mr. *mu árÛa vút- æ frík* – ir. *mu rra vút-a frík* „femeia a avut fric ”; mr. *ĜiorÉi vinit- æ dîn America* („se zice c ..., se spune c ...”); mr. *fóst- æ ún æar do® fra* – ir. *O vóta fóst-a do® frâ* „au fost odat doi fra i” (*ibidem*, p. 26).

i în exprimarea genitivului posesiv cu ajutorul lui *lu* observ m similitudini: mr. *í u lu crá u* – ir. *fí u lu crâ u*.

De asemenea, ambele idiomuri se conduc dup modele slave comune în formarea unor adverbe i pronume nedefinite; de ex.: mr. *iuvagóde*, *iuv gæóde* („undeva”, „oriunde”), *cumvugóde*, *cumvugæóde* („cumva”, „oricum”); *ivugóde*, *iv góde*, *iv gæóde* („ceva”, „orice”) – ir. *iuvagód*, *câtgód*, *cotrogód*, *cândgód*, *cumgód*. Avem de-a face cu un formant sufixal de origine slav balcanic *-god*, preluat din sârbocroat (cf. *kadgod*, *tagod*, *gdegod*) sau din graiuri macedonene (cf. *togode*, *kajgode*), care, ata at temei române ti, ajut la formarea acestor adverbe. De remarcat c asemenea construc ii nu exist în bulgar i în sud-estul Macedoniei (Atanasov 1984, p. 484).

O chestiune asupra c reia vom st rui mai mult este cea referitoare la marcarea opozi iei aspectuale prin forme verbale specifice celor dou dialecte. Istroromâna, sub influen a sârbocroatei, i meglenoromâna, sub influen a limbii macedonene i a sârbocroatei, au dezvoltat un sistem original de opozi ii aspectuale în cadrul verbelor, care distinge aceste dou dialecte fa de restul dialectelor române ti (*ibidem*, p. 522). Opozi iile aspectuale sunt caracteristice sistemelor verbale slave.

Ca și alte idiomuri romanice, româna nu a moțenit și nici nu a preluat acest tip de opoziții gramaticale de la limbile slave cu care s-au aflat în contact. Totuși, exercitarea influenței limbilor slave a determinat și unele posibilități de exprimare a valorilor aspectuale, ca reflexe ale aspectului verbal, ca o categorie a universalilor lingvistice. Astfel, și în dacoromân , prin prefixare, se pot forma verbe cu valoare perfectivă , dar de fiecare dată formele astfel derivate mai conțin și semnificații complementare sau prezintă schimbări semantice; de ex.: *a ponegri*, *a preface*, *a zăuța* (în Banat)². Procedul nu a devenit însă productiv în limba română . Formele cu prefixe din textele traduse în sec. XVI–XVII reproduc ca atare formele din originalele slave (Dimitrescu *et al.* 1978, p. 290). În graiurile din Banatul de sud, cum arată Eugen Beltechi în studiul său privind această arie dialectală (1975), se utilizează unele forme verbale prefixate cu formantii *do-*, *pro-/preo-*, *preu-*, *z-* pentru redarea unor nuanțe de aspect, sub influența limbii sârbe; de ex.: *am dofăcut*, *am preofăcut*, *am dopreopus cucuruțu*, *m-am preontors de la Băni*, *m-am zăuțat*, *l-am zăgonit*.

Oricum, aceste forme redau doar nuanțe de aspect, mai exact, modalități acționale, și nu aspectualitatea însăși.

Dintre dialectele românești, istroromâna, într-o măsură mai mare, și meglenoromâna au preluat de la limbile slave cu care s-au aflat timp îndelungat în contact – limba sârbocroată sau/ și macedoneana – au preluat, pe lângă alte împrumuturi, și opoziția de aspect verbal. Dacă nu în măsura în care s-a fixat acest tip de opoziții de tip slav în sistemul verbal istroromân³, opoziția de aspect, exprimată cu mijloace morfologice, este o realitate lingvistică și în meglenoromână , un

² Problema aspectului verbal în limba română a fost amplu discutat în literatura de specialitate, așa cum arată Sergiu Drincu (2012), citând, în acest sens, lingviști de seamă precum Romulus Todoran, Emil Petrovici, Ion Pătruș, I. Rizescu, Magdalena Vulpe, Andrei Mihailescu, Marin Petrică, Cicerone Poghirac, I. Coteanu, G. Ivănescu, Dorin Găulescu, Eugen Beltechi ș.a. și remarcând lipsa unei unanimități de păreri privitor la chestiunea în discuție.

³ Chestiunea aspectului verbal în dialectul istroromân a fost pe larg aprofundată într-o seamă de tratate și studii: Pușcariu 1926, p. 251-253; Klepikova 1960; Kovačec 1971, p. 123-130, și 1984, p. 573-574; Caragiua Marioșeanu 1975, p. 207-208; Sârbu 1995; Sârbu, Frățilă 1998, p. 27, 41; Frățilă, Bărdăvan 2010, p. 47-49.

fapt incontestabil, care nu este menționat în toate tratatele de dialectologie românească. Ca și în istroromân, în meglenoromân se disting verbe de două aspecte: *imperfectiv* și *perfectiv*. În plus, istroromâna are mijloace morfologice pentru a exprima și un alt tip de opoziție aspectual-temporal – *iterativul* (Kovačec 1971, p. 128–130 și 1998, p. 287–288; Sârbu 1995; Sârbu, Frîil 1998).

Verbele de aspect imperfectiv exprimă o acțiune verbală în desfășurarea ei, neterminată, repetată, o acțiune cu caracter nerezultativ. Verbele de aspect perfectiv exprimă acțiuni verbale complet terminate, cu caracter rezultativ (rezultatul acțiunii se prestează în momentul vorbirii). Această opoziție este, de regulă, exprimată prin atașarea la tema verbală a unor prefixe, care lipsesc la verbele de aspect imperfectiv. Tema verbală poate fi atât de origine latină, cât și de origine slavă.

Exemple din istroromân: verbe cu temă de obârșie românească și cu formanți prefixali de origine slavă (*po-*, *do-*, *na-*, *o-*, *ob-*, *od-*, *pri-*, *raz-*, *res-*, *iz-* ș.a.): *muri* – *pomuri*, *fura* – *po-fura*, *u-ide* – *zau-de*, *ira* – *po-ira*, *mâncă* – *namâncă*, *latră* – *zalatră*, *durmi* – *zadurmi*, *muji* – *pomuji*. Verbe cu temă de origine croată: *cuh* și *scuh* și *broii* – *pobrii*, *jivi* – *dojivi*, *beli* – *pobeli*. Perechi aspectuale cu verbe având teme de origine diferită: *b* – *popi*, *co* – *spe* și *legă* – *razvezi*, *tor* – *spredi*, *mâncă* – *poidi*.

Exemple din meglenoromân: verbe cu formanți sufixali slavi (*na-*, *du-*, *pri-*, *pro-*, *pru-*, *z-*, *u-*): *sta* – *zastá*, *mâncári* – *namâncári* „a se satura de mâncat”, *taér iri* – *dutaér iri* „a termina de tors”, *lafiri* – *z l firi* „a începe a vorbi”, *spel* – *duspel* „termin de spălat”, *c-nt* – *proc-nt*, *-p* – *pro -p* „încep să încep”, *gules* – *ugules* „dezbrac”.

În afară de prefixare, ca mijloc de perfectivare a verbelor imperfective, mai există și procedeul sufixării. Trecerea verbelor de la un aspect la altul se marchează prin alternanța sufixală.

De exemplu, în istroromân imperfectiv *-ei*, *-vei* // pf. *-i*, *-ni*: *po iv i* – *po ivi* „a se odihni”, *stril i* – *strili* „a trage cu puca”, *bu k i* – *bu ni* „a sârta”, *hit i* – *hiti* „a arunca”, respectiv, în meglenoromân imperfectiv *-c i-*, *- i-* // perfectiv *-n-*: *bud* @ *iri* „a alerga” – *budniri* „a începe a alerga”, *l p i*@ *iri* – *lapniri* „a înfuleca”, *vic iiri* „a

chema, a striga” – *vicniri* „a striga o dat”, *scuc* ®*iri* „a s ri încontinuu”– *scucniri* „a s ri o dat”.

Observăm însă că în cele mai multe din exemplele de mai sus nu avem de-a face cu opoziții aspectuale propriu-zise, ci mai mult cu exprimarea modalității acțiunii în timp, prin care se marchează diferite determinări modale:

– incoative (ir. *zacântă, zadurmí, zajucă, zalatră, zau ide, zaco-pi*; mr. *zastá, zamânc ri, pro -p, proc-nt*);

– cumulativ – saturative (ir. *namâncă*; mr. *nabŰári, nam ncári*);

– sfârșitul acțiunii (ir. *dojiví, domislí*; mr. *duspel, du -n, dutæár iri*).

Avem de-a face, în asemenea cazuri, cu verbe care exprimă modalitatea acțiunii – „Aktionsart” –, un fenomen frecvent întâlnit nu numai în limbile slave (rus. *sposob dejstvija* – modalitatea acțiunii), ci și în alte limbi, cu precizie în german (cf. și rom. *a scrie, descrie, înscrie, prescrie, transcrie, rescree, subscrie*).

Opoziția aspectuală propriu-zisă presupune, așa cum arată lingvistul rus A. V. Bondarko (1971, p. 10–42), un renumit cercetător al aspectualității verbale, ca prefixele termenilor opozabili să nu conțin alte semnificații suplimentare, ci să contrasteze în plan strict gramatical (să fie „golite de sens lexical”, după aprecierea G. P. Klepikova (1960), de la Institutul de balcanistică din Moscova, care a cercetat îndeaproape exprimarea aspectului verbal în istroromână). În general, se consideră că pot reda opoziții pur aspectuale doar perechile constituite din verbele de aspect perfectiv și verbele de aspect imperfectiv, formate de la primele prin intermediul *imperfectivare* cu ajutorul sufixelor, verbele perfective indicând rezultatul și caracterul momentan al acțiunii (Beloapkova *et al.* 1999, p. 544).

În acest sens, nu numai formările sufixale, ci și cei prefixali, pentru a contribui la exprimarea opozițiilor de aspect, trebuie să aibă o valoare pur gramaticală, ca de exemplu în ir. *copr*® – *scopr*®, *po ivr*® – *po iví*, *furá* – *po furá*, *bea* – *popí*, *taliá* – *potaliá*, sau în mr. *vic* ®*íri* – *vicniri*, *scuc* ®*íri* – *scucniri*, *lp* ®*íri* – *lpniri*.

Pentru a exprima un raport de aspect propriu-zis, verbele prefixate, care se deosebesc semantic de bazele de la care s-au format, ar trebui să parcurgă etapa „reimperfectivării” printr-o sufixare ulterioară

r , ca i în limbile slave, în care aspectul verbal este bine constituit, astfel încât verbele s realizeze paradigme ternare, de tipul *verb neprefixat – verb prefixat, deosebit semantic de baza lui derivativ – verb prefixat reimperfectivat cu ajutorul sufixelor specifice, care se opune perfect din punct de vedere gramatical celui de-al doilea termen*, de exemplu: *copr*® „a s pa” – *scopr*® „a scoate definitiv prin s pare” – *scopivr*® „a scoate prin s pare repetat, în general”, sau *mâncă – namâncă – namâncavr*®.

Re inem, a adar, c , de pild , în serii de tipul *durmí – zadurmí – zadurmivr*®, termenii ce realizeaz opozi ia aspectual sunt *zadurmí – zadurmivr*®, c ci doar în acest cuplu s-a produs reimperfectivarea cu ajutorul formantului -v i, în timp ce în perechea *durmí – zadurmí*, verbul prefixat exprim o ac iune incoativ i nu opusul perfectiv al lui *durmi*. La fel i în seria trimembr *ta á – pota á – pota avr*®. Or, astfel de paradigme ternare se întâlnesc extrem de rar în textele de care dispunem, ceea ce ne îndrept e te s afirm m c această categorie gramatical , de i este reperat în sistemul verbal al celor dou dialecte române ti, nu este definitiv constituit , caracterizându-se printr-o func ionalitate redus .

Cel mai mult este dezvoltat în idiomurile examinate i t e r a t i - v i t a t e a verbelor, considerat de unii cercet tori drept cel de-al treilea aspect verbal în istroromân (A. Kova ec), iar de al ii – doar un caz particular al verbelor de ambele aspecte (Petar Atanasov). Consider m c avem de-a face cu forme verbale, de regul , imperfective ca aspect, care exprim ac iuni care se repet .

De exemplu în mr. *scuc* ® *íri* „a s ri încontinuu”, *mutríri* „a se uita” – *z mutríri* „a se uita insistent, mult”, *z primutríri* „a consulta mult”, *turnári* „a se întoarce” – *printurnári* „a se întoarce de mai multe ori”. În meglenoromân , cum precizeaz P. Atanasov (2002, p. 226–227), i de la verbe perfective se pot forma asemenea verbe iterative prin sufixare: *l pníri* „a da cuiva o palm ” – *z l pc* ® *íri* „a da cuiva mai multe palme”, *iucníri* „a bate” – *z iuc* ® *íri* „a bate încontinuu, de mai multe ori”. În meglenoromân opozi ia perfectiv-imperfectiv este posibil numai la verbele de origine macedonean . În istroromân o asemenea restric ie nu exist : cf. ir. *obe í – obe ú*®

„a promite”, *ocopr*® – *ocopú*® „a mu uroi”, *scupí* – *scuplr*® „a aduna”, *splatí* – *splat’ú*® „a pl ti”. Dar cele mai multe verbe iterative se formează în istroromân cu ajutorul sufixului -v i: *câd* – *cadavr*®, *treméte* – *tremetevr*®, *vínde* – *vindevr*®, *înclíde* – *înclidevr*®, *zACLíde* – *zACLidevr*®, *adú e* – *aducavr*®, *latrá* – *latravr*®, *ca á* – *ca avr*®, *durmí* – *durmivr*®, *întrebá* – *întrebavr*®, *cântá* – *cântavr*®, *furá* – *furavr*® *lucrá* – *lucravr*®, *spúre* – *spuravr*®, *spalá* – *spalavr*®, *sculá* – *sculavr*®.

Cele câteva exemple discutate aici ilustrează apropierea dintre istroromân și meglenoromân și implicit contribuie la validarea tezei, avansate de P. Atanasov, potrivit căreia meglenoromânii, după desprinderea de matca străromână, în drumul lor spre Meglen, au descins într-o zonă situată mai spre vest de localizarea sus înțelesă de Th. Capidan și S. Pu cari (în partea apuseană a munților Rodope, unde au conviețuit timp îndelungat cu bulgarii). Totodată, cele arătate mai sus nu sunt în mod sigur suficiente pentru a demonstra nici opinia lui O. Densusianu, după care megleniștii au migrat din nordul Dunării către locurile unde viețuiesc ei astăzi. De aceea, punctul de vedere exprimat de P. Atanasov (2002, p. 226–227) ni se pare cel mai adecvat realității istorice.

BIBLIOGRAFIE

- Atanasov 1984 = P. Atanasov, *Meglenoromâna*, în *Tratat*, p. 476–550.
 Atanasov 2002 = Petar Atanasov, *Meglenoromâna astăzi*, București, Editura Academiei Române, 2002.
 Belo apkova *et al.* = V. A. Belo apkova *et al.*, *Sovremennij russkij jazyk*, ediția a III-a, Moscova, Editura Azbukovnik, 1999.
 Beltechi 1975 = Eugen Beltechi, *Trei arii bilingve: do(-), pro(-), z (-)*, în CL, XX, 1975, nr. 2, p. 173–186.
 Bondarko 1971 = A. V. Bondarko, *Vid i vremja russkogo glagola*, Moscova, 1971.
 Caragiu Marioleanu 1975 = Matilda Caragiu Marioleanu, *Compendiu de dialectologie română (nord- și sud-dunăreană)*, București, Editura Enciclopedică, 1975.
 CL = „Cercetări de lingvistică”, Cluj, 1956 și urm.

- Dimitrescu *et al.* 1978 = Florica Dimitrescu *et al.*, *Istoria limbii române*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.
- Drincu 2012 = Sergiu Drincu, *Do- ca prefix aspectual în limba română*, în Pop (coord.) 2012, p. 172–183.
- FD = „Fonetică și Dialectologie”, București, I, 1958 și urm.
- Frîl, Bărdănaș 2010 = Vasile Frîl, Gabriel Bărdănaș, *Dialectul istroromân. Straturi etimologice*, partea I, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2010.
- Klepikova 1960 = G. P. Klepikova, *Funcțiile prefixelor verbale de origine slavă în dialectul istroromân*, în FD, II, 1960, p. 169–207.
- Kovașec 1971 = August Kovașec, *Descrierea istroromânei actuale*, București, Editura Academiei R.S.R., 1971.
- Kovașec 1984 = August Kovașec, *Istroromâna*, în *Tratat*, p. 550–591.
- Kovașec 1984 = August Kovașec, 1998 = August Kovașec, *Istrorumunjsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i tekstovima)*, Pula, Znanstvena udruga Mediteran, 1998.
- Pop (coord.) 2012 = Ana-Maria Pop (coord.), *In magistri honorem Vasile Frîl . 50 de ani de carieră universitară*, Târgu Mureș, Editura Ardealul, 2012.
- Pușcariu 1926 = Sextil Pușcariu, *Studii istroromâne*. În colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, vol. II. *Introducere. Gramatică. Caracterizarea dialectului istroromân*, București, Editura Cultura Națională, 1926.
- Sârbu 1995 = Richard Sârbu, *Aspectul verbal în dialectul istroromân*, în *Toh neanu 70*, p. 469–477.
- Sârbu, Frîl 1995 = Richard Sârbu, Vasile Frîl, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998.
- Toh neanu 70* = G. I. Toh neanu 70, Timișoara, Editura Mirton, 1995.
- Tratat* = Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1984.

REGARDING SOME DIALECTS ISTRO-ROMANIAN AND MEGLENO-ROMANIAN CONVERGENCES

(Abstract)

Our paper highlights a range of similar elements from phonetics, vocabulary and morpho-syntax pertaining to both idioms, having a special analysis at the level of verbal aspect. Even if this grammar category manifests differently among the two dialects, it is a common feature for both, being an important key in differentiating them from other Romanian dialects where there are no specific morphologic means of expressing the aspect. The author considers that the presented dialect resemblances are quite relevant to determine the places where people had passed and the contacts they had accomplished with Istro-Romanians in their way to Meglen.

CUVINTE-CHEIE: *dialectele române ti, convergen , istroromâna, meglenoro-mâna, aspectul verbal.*

KEYWORDS: *Romanian dialects, convergence, Istro-Romanian, Megleno-Romanian, verbal aspect.*

*Universitatea de Vest
Timi oara, Bd. Vasile Pârvan, 4
richardsarbu@yahoo.com*